

Hvilket Tab for dansk Videnskab og dansk aandelig Produktion! Men saadanne Sammenligninger drages aldrig i den konservative Presse, det sker kun, naar der er Tale om Arbejdere.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard sagde forleden saa tydeligt, at ingen kunde tage fejl deraf, at der var Arbejdere, mange Arbejdere her i Landet, som hellere vilde gaa for en daarlig Arbejdsløshedsunderstøttelse end tage ordentlig lønnet Arbejde. Han beskyldte dem i Virkeligheden for at have Tilbøjelighed til Dovenskab og Driveri. Jeg forstaaer ikke, at der blandt Venstres Ledere — det er særlig den yngre Generation — er saa lidt historisk Sans, saa lidt Følelse med deres egen Stands Fortid, at de virkelig kan faa sig selv til at deltage i dette uberettede Bagvaskelsesfelttog mod den nuværende Underklasse, Arbejderne, som nu kæmper sig frem, og som derfor i dette Frigørelsesarbejde, under denne Kamp for at komme i Højden med de andre Klasser, maa finde sig i ganske de samme Forhaanelser og Bagvaskelser, som enhver Underklasse har været Genstand for, naar den arbejdede sig frem mod de privilegerede Klasser; og ikke mindst Venstres egne Forfædre, Oldefædrene og Bedstefædrene, men navnlig Oldefædrene til de Venstrebønder, som nu ude i Landet og her i Tinget forener sig med deres gamle Modstandere: Provisorister og Militarister, om at komme Arbejderne til Livs. Valgparolen er jo den negative: Mod Socialdemokratiet, mod Socialismen, mod den nye Underklasse, som arbejder sig frem og op.

Det var deres Bedstefædre og Oldefædre, som blev kaldt Transtøvlerne og Tørvemosemændene af den daværende Overklasse, det var dem, om hvem man sagde, at de var dovne og Driverter og ikke kunde have lige Ret med andre til Frihed o. s. v. Forleden havde jeg Anledning til at se efter i et Nummer af et gammelt Blad, „Sjællandsposten“. Jeg havde lige set Sagen fremdraget i Provsinsblade, og det interesserede mig — man kunde for øvrigt drage hundrede, ja tusinde Eksemplere frem fra Hovoritiden og fra senere Tider — det havde vakt min Opmærksomhed, og jeg gik op paa det kongelige Bibliotek — den Dag var det heldigvis aabent — og slog efter i dette gamle Blad. Det bringer i 1839, altsaa for 84 Aar siden, en 40—50 Aar efter Stavnsbaandets Løsning og efter de andre store Bondereformer, en Række voldsomme, haanende Angreb paa den danske, særlig den

sjællandske, Bondestand. Det hedder i disse Angreb, der fortsættes gennem en Række Numre, at Bonden lider af en Flegma, som er hartad uforstaaelig. Hvis man kører med en sjællandsk Bonde og Vognen gaar itu, sker der først dette, at Vognen skal betragtes fra alle Ender og Kanter, dernæst beviser Bonden med logisk Uigendrivelighed, at Vognen umulig kunde gaa itu, og saa forklarer han, hvorledes den alligevel er gaaet itu, saa underholder han sig længe med en om, hvorledes den kan repareres, og derefter udstøder han en Flom af Eder og Forbandelser. Bladet tilføjer, at det er ikke længe siden, Bonden var et Trældyr, saa det er ikke saa underligt, at han ikke er kommet længere.

Der serveres en anden Historie, en Historie fra Kalundborg, som er en fuldkommen Pendant til de Historier om Arbejderne, som nu serveres i den konservative Presse. En Bonde kommer til en Købmand, paa Gaardspladsen gaar der et Føl, som er i Færd med at trampe Købmandens 5 Aars Barn ihjel. Bonden redder ikke Barnet fra Føllet, men gaar til Købmanden og siger: Er det jeres Barn, der gaar nede i Gaarden? Jo, det er. Er det jeres Føl, der gaar dernede? Saa vil jeg blot sige, at Føllet er i Færd med at trampe jeres Barn ihjel. Saaledes forhaanes Bonden for Ligegyldighed og Flegma. Dernæst skildres det, hvorledes Bønderne kommer op at slaas, naar de har faaet en Taar for meget at drikke, og hvordan Tilskuerne samler sig for at overvære dette, ligesom man overværer engelske Boksekampe o. s. v. o. s. v. Og saa skildres der — og det vil jeg særlig bede det ærede Medlem Hr. Pinstrup lægge Mærke til, det er i 1839 paa Frederik den Sjettes Tid —, hvorledes en overhaandtagende Luksus breder sig i Bondestanden; nu holdes der ikke blot Gilder ved Barsel, Bryllup og Begravelse — Begravelse er det fornemste, det fejres 3 Dage i Træk, det gør Bryllupper for øvrigt ogsaa —, men der er alle mulige Gilder Aaret igennem; og tidligere var det, der blev budt paa, Boghvedegrød og Bergfisk med Øl og Brændevin, men nu er det alle Slags Stege og Kager med Vin og Likører; der er ved at brede sig en voldsom overhaandtagende Luksus. Det er for 84 Aar siden! Saadan skildres altsaa Bondestanden den Gang. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer; de, der har Lyst til at gaa over og se efter i det gamle Blad fra 1839, vil have let ved det, naar de ikke vælger en Dag, der er lukket. Jeg fremdrager det blot som Pendant, thi for nogle Aar siden var det Daasemåden i Saksogade,